

»Nincs rá elég korbács, lánc és kötél,
s magunk ellen hiába vétkezünk;
húgunk és nénénk rúgástól vetél,
s mi mégis egyre — csak többen leszünk.
Mi sokszor bottunk és sokszor bukunk,
a homlokunkat sokszor éri sár
és mégis mind előbbre dög utunk,
nem! Minket nem lehet legyőzni már.«

Deréngelt már a reggel, mikor a rettegett »Tigris« megállt velünk a Margit körüti fegyház előtt. A Tarda féle »szanatórium«. Nem is seíti a gonoszindulatú szörnyeteg, hogy a gúny mennyire közelejár az igazsághoz. Lelkeink új erőre kaptak ottani társaink elvtársi gondoskodásában. Ady Endre elmélete: »Dunának, Oltnak egy a hangja« itt emelkedett kétségbevonhatatlan jogerőre, s hozta közös dobogásba Magyarország, Jugoszlávia, Csehszlovákia és Erdély meglurcoit fiainak szívét. Hittük, hogy e közös nyomorúságszültő igaz barátság erős pillére lesz a dunamedencei népek együttműködésének.

CSÉPE IMRE:

ÖREGAPÁM EMLÉKÉRE

Alföldi gulyás ösöm
bográcsból kanalazta a levest.
Nem kereste az úri cifraságot,
s maga főztjét ette, ha éhezett.

Ha jóllakott pipára gyujtott,
s hanyatt a szűrre heveredett,
Úgy nézte a futó felhőket,
Pulista a bográcsnál csefédkedett.

Fehér népekkel ritkán volt dolga,
csak mikor szálltak a derek,
Haza ment, Körül kukurikulta öreg anyámat,
s gondoskodott arról, hogy én is legyenek.

Tavaszkor megint tovabillent,
mihelyt hajadonlőtt látta a határt.
Zöld fűrtjei között bujkált a csordával,
igy találkozott aztán a halállal.

Hatvankét éves kerában,
egy nyári nap égető delén
sokáig nézte az eget,
s a szűrön feledte magát szegény.